Dreptul muncii - Proba teoretica - Tribunal

Grila nr.2

1 Persoanele care au desfășurat activități de cercetare, explorare, exploatare sau prelucrare a materiilor prime nucleare beneficiază de pensie pentru limită de vârstă indiferent de vârstă, dacă au realizat un stagiu de cotizare în zona I de expunere la radiații de cel puțin:

A. 15 ani;

B. 17 ani;

C. 20 de ani.

2 Reducerea săptămânii de lucru de la 5 zile la 4 zile, care intervine în cazul reducerii temporare a activității pentru motive economice, tehnologice, structurale sau similare:

A. presupune acordul sindicatului reprezentativ, respectiv al reprezentanților salariaților;

B. presupune consultarea sindicatului reprezentativ, respectiv a reprezentanților salariaților;

C. nu presupune reducerea corespunzătoare a salariului.

3 Potrivit jurisprudenței Curţii Europene a Drepturilor Omului:

A. comunicările efectuate de salariat la locul său de muncă transmise prin mijloacele tehnice puse la dispoziția sa de către angajatorul său intră în sfera noțiunilor de „viață privată” și „corespondență”. Instrucțiunile unui angajator nu pot să reducă la zero exercitarea dreptului la viață privată socială la locul de muncă în ceea ce îl priveşte pe salariat. Respectarea vieții private și a confidențialității comunicărilor se impune în continuare, chiar dacă acestea pot fi limitate în măsura în care este necesar;

B. comunicările efectuate de salariat la locul său de muncă şi în timpul programului de lucru nu intră în sfera noțiunilor de „viață privată” și „corespondență”, dacă regulamentul intern al angajatorului interzice strict salariaţilor utilizarea calculatoarelor și a resurselor societății în scopuri personale;

C. toate comunicările trimise de un salariat prin mijloacele tehnice puse la dispoziția sa de către angajatorul său trebuie să fie considerate ca având caracter profesional. Drept urmare, nu mai trebuie examinat dacă autoritățile naționale au asigurat un echilibru just între dreptul salariatului la respectarea vieții sale private și a corespondenței sale personale și interesele angajatorului persoanei în cauză.

4 Jurisprudența Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie este în sensul că:

A. nu pot face obiect al medierii negocierile cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I și/sau a II-a de muncă, respectiv condiții deosebite și/sau condiții speciale. În condițiile în care, printr-o hotărâre care beneficiază de putere de lucru judecat, s-a statuat că salariatul era îndreptățit să beneficieze de grupa I și/sau a II-a de muncă într-un anumit procent pentru activitatea prestată la angajator, nu se mai poate stabili printr-un acord de mediere, încheiat ulterior, între aceleași părți și pentru aceleași perioade de timp, îndreptățirea salariaților/foștilor salariați la o altă grupă de muncă;

B. pot face obiect al medierii negocierile cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I și/sau a II-a de muncă, respectiv condiții deosebite și/sau condiții speciale în toate cazurile. Nu prezintă relevanţă faptul că anterior medierii, în unele situații, beneficiarii acordului de mediere și angajatorul s-au judecat, iar printr-o hotărâre judecătorească definitivă s-a constatat dreptul acestora la o altă grupă de muncă decât cea negociată;

C. pot constitui obiect al medierii negocierile cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I și/sau a II-a de muncă, respectiv condiții deosebite și/sau condiții speciale, în unele cazuri. Legiuitorul a recunoscut posibilitatea pentru părțile unui contract de muncă de a negocia condițiile în care se execută contractul individual de muncă, atât cu privire la condițiile de lucru din timpul derulării relațiilor de muncă, cât si cu privire la acordarea/încadrarea în grupele I și/sau a II-a de muncă, respectiv condiții deosebite și/sau condiții speciale.

5 Compensarea în bani a concediului de odihnă se poate face:

A. numai cu prilejul încetării contractului de muncă;

B. numai dacă au trecut mai mult de 18 luni, începand cu anul urmator celui în care s-a născut dreptul la concediul de odihnă anual;

C. ori de câte ori din motive obiective acesta nu poate fi executat în natură.

6 Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene:

A. necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii de către Curte, care să fie utilă instanței naționale, nu impune întotdeauna definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se încadrează întrebările adresate sau explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări;

B. este indispensabil ca instanța națională să explice, chiar în decizia de trimitere, cadrul factual și normativ din acțiunea principală. Informațiile cuprinse în deciziile de trimitere sunt destinate nu numai să permită Curții să dea răspunsuri utile, ci și să ofere guvernelor statelor membre, precum și celorlalte persoane interesate posibilitatea de a prezenta observații, conform articolului 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene. Revine acesteia din urmă obligația de a veghea ca această posibilitate să fie asigurată, ținând cont de faptul că, în temeiul acestei dispoziții, numai deciziile de trimitere sunt notificate persoanelor interesate;

C. nu este indispensabil ca instanța națională să explice, chiar în decizia de trimitere, cadrul factual și normativ din acțiunea principală. Procedura instituită prin articolul 267 TFUE este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale, cu ajutorul căruia Curtea furnizează acestora din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiului cu care sunt sesizate, astfel că, independent de explicațiile instanței nationale, Curtea trebuie să răspundă în mod util și fiabil la întrebările adresate.

7 Salariatul aflat în concediu de odihnă:

A. poate fi rechemat, cu consultarea sindicatului sau, după caz, a reprezentanților salariaților;

B. poate fi rechemat pentru interese urgente care impun prezența sa la locul de muncă;

C. poate fi rechemat doar în caz de forță majoră.

8 În cazul în care constată că greva a fost declarată sau se derulează cu nerespectarea prevederilor legale, tribunalul nu poate dispune:

A. încetarea grevei;

B. suspendarea grevei;

C. obligarea organizatorilor grevei la plata de despăgubiri.

9 Concediul fertilizare «in vitro» constituie:

A. un concediu de odihnă suplimentar;

B. o perioadă de suspendare a contractului de muncă, din inițiativa salariatului;

C. o perioadă de suspendare de drept a contractului de muncă.

10 În cazul în care repausul săptămânal este acordat în alte zile ale săptămânii decât sâmbătă şi duminică, salariații beneficiază de un spor la salariu, stabilit prin contractul colectiv de muncă sau, după caz, prin contractul individual de muncă:

A. ce nu poate fi mai mic de 100% din salariul de bază;

B. ce nu poate fi mai mic de 75% din salariul de bază;

C. fără ca prin lege să se prevadă un nivel minim.

11 La stabilirea stagiului de cotizare necesar acordării pensiei anticipate parțiale nu se iau în considerare perioadele asimilate în care asiguratul:

A. a satisfăcut serviciul militar ca militar în termen sau militar cu termen redus;

B. a beneficiat, în perioada 1 aprilie 2001 - 1 ianuarie 2006 de indemnizații de asigurări sociale, acordate potrivit legii;

C. a beneficiat, începând cu data de 1 ianuarie 2005, de concediu pentru incapacitate temporară de muncă cauzată de accident de muncă și boli profesionale.

12 Stagiul potențial de cotizare reprezintă:

A. perioada de timp în care asigurații au realizat stagiul de cotizare pentru a putea beneficia de pensie pentru limită de vârstă, pensie anticipată sau pensie anticipată parțială;

B. perioada minimă de timp în care asigurații au realizat stagiul de cotizare pentru a putea beneficia de pensie, la împlinirea vârstei standard de pensionare;

C. perioada de timp considerată stagiu de cotizare și acordată la calculul pensiei de invaliditate, ca o creditare pentru stagiul de cotizare nerealizat din cauza afecțiunilor invalidante.

13 Contractul individual de muncă nu se suspendă de drept în cazul:

A. concediului de maternitate;

B. concediului paternal;

C. concediului pentru incapacitate temporară de muncă.

14 Nu sunt interzise grevele:

A. politice;

B. nesindicale;

C. spontane.

15 Tinerii în vârstă de până la 18 ani nu beneficiază de:

A. o durată a timpului de muncă de maximum 6 ore pe zi şi 30 de ore pe săptămână;

B. o pauză de masă de cel puțin 30 de minute, în cazul în care durata zilnică a timpului de muncă este mai mare de 4 ore şi jumătate;

C. posibilitatea de a presta muncă de noapte.

16 În cazul balerinilor și acrobaților, vârsta de pensionare nu poate fi mai mică de:

A. 40 de ani pentru femei şi 45 de ani pentru bărbați;

B. 45 de ani pentru femei şi 50 de ani pentru bărbați;

C. 45 de ani atât pentru femei cât și pentru bărbați.

17 Pensionarii sistemului public de pensii ale căror drepturi de pensie au fost stabilite potrivit legislației anterioare datei de 1 ianuarie 2011, care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale, potrivit legii, beneficiază de o creștere a punctajelor anuale realizate:

A. cu 50%;

B. cu 25%;

C. cu 30%.

18 Jurisprudența Curții Constituționale cu privire la constituționalitatea dispoziţiilor art. 53 alin. (1) teza întâi din Legea 263/2010, este în sensul că:

A. dispozițiile art.53 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 263/2010 sunt neconstituționale deoarece încetarea raportului de muncă al femeii la o vârstă mai redusă decât a bărbatului poate și trebuie să rămână o opțiune a acesteia, în contextul social actual. Transformarea acestui beneficiu legal într-o consecință asupra încetării contractului individual de muncă ce decurge ope legis dobândește valențe neconstituționale, în măsura în care ignoră voința femeii de a fi supusă unui tratament egal cu cel aplicabil bărbaților;

B. dispozițiile citate sunt constituționale, în contextul actual, legiuitorul a apreciat că impunerea unui tratament juridic uniform nu este adaptată încă realităților sociale din România, astfel că egalizarea vârstei de pensionare între femei și bărbați ar echivala cu o aplicare rigidă a principiului egalității în drepturi a cetățenilor între categorii de persoane, respectiv între bărbați și femei, care nu se află în situații identice și, prin urmare, cu o încălcare a spiritului acestui principiu constituțional;

C. dispozițiile citate contravin doar prevederilor art. 16 și prevederilor art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, prin raportare la directivele europene în domeniu și la jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene deoarece o politică generală de concediere care implică concedierea unei femei, având ca singur motiv faptul că aceasta a atins sau a depășit vârsta la care are dreptul la o pensie de stat și care este diferită pentru bărbați și femei în temeiul legislației naționale, constituie o discriminare pe criterii de sex interzisă prin Directiva 76/207 a Consiliului din 9 februarie 1976 privind interzicerea oricărei discriminări pe criterii de sex în ceea ce privește condițiile de muncă, inclusiv condițiile de concediere.

19 Contractul de muncă încetează de drept:

A. la expirarea contractului colectiv de muncă aplicabil;

B. ca urmare a constatării nulității absolute a contractului individual de muncă prin acordul părților;

C. la data trimiterii în judecată pentru fapte incompatibile cu funcția.

20 Clauza de neconcurență nu își produce efectele dacă contractul de muncă a încetat:

A. la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare;

B. la data comunicării deciziei medicale asupra capacității de muncă în cazul invalidității de gradul I sau II;

C. ca urmare a constatării nulităţi absolute a contractului individual de muncă.

21 Intră în competența de soluționare a Curții de Apel București:

A. cererea de suspendare a judecării procesului, formulată în cadrul cererii prin care s-a solicitat strămutarea unui proces aflat pe rolul Judecătoriei sectorului 2 București, întemeiată pe motivul de bănuială legitimă vizând calitatea pârâtului de judecător la Tribunalul București;

B. cererea de suspendare a judecării procesului, formulată ca urmare a învestirii Curții de Apel București cu soluționarea cererii de strămutare a procesului aflat pe rolul Tribunalului București întemeiate pe motivul de bănuială legitimă vizând imparțialitatea judecătorului ce compune completul de judecată;

C. apelul declarat împotriva încheierii prin care Judecătoria sectorului 2 București a respins cererea de asigurare a părerii unui expert cu privire la evaluarea unui imobil situat în circumscripția Curții de Apel București.

22 Împotriva hotărârii instanţei de apel care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu recurs, partea interesată:

A. poate formula contestaţie în anulare atunci când hotărârea apelată a fost pronunţată de o instanţă necompetentă absolut și instanța de apel a respins, ca neîntemeiată, excepția respectivă de necompetență;

B. are dreptul să formuleze contestatie în anulare şi recurs, ce pot fi exercitate și concomitent, însă recursul se va soluţiona cu prioritate;

C. poate formula contestaţie în anulare dacă instanţa de apel nu s-a pronunţat asupra unui apel incident declarat în cauză.

23 Nu intră în noțiunea de acțiune civilă:

A. apărarea pârâtului prin care acesta susține că a efectuat plata sumei pretinse de către reclamant prin cererea de chemare în judecată;

B. excepția lipsei de interes în promovarea cererii de chemare în judecată, invocată de către pârât în ședință publică;

C. soluția pronunțată de instanță, cuprinsă în minuta întocmită în urma deliberării, asupra unei cereri adiționale.

24 Sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:

A. poate determina suspendarea procesului în care a fost formulată sesizarea până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept;

B. se respinge ca inadmisibilă dacă a fost formulată de către o judecătorie;

C. este admisibilă chiar dacă chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită este dezbătută într-un proces început anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă.

25 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că, în materia strămutării proceselor:

A. solicitarea suspendării judecării fondului în cazul formulării unei cereri de strămutare poate fi calificată ca o fațetă a accesului liber la justiție;

B. imparțialitatea obiectivă a judecătorului este prezumată până la proba contrară, iar aprecierea subiectivă a imparțialității constă în a analiza dacă, independent de conduita personală a judecătorului, anumite împrejurări care pot fi verificate dau naștere unor suspiciuni de lipsă de imparțialitate;

C. strămutarea la altă instanță judecătorească din circumscripția aceleiași curți de apel este, în toate cazurile, suficientă pentru a înlătura motivele de bănuială legitimă care au stat la baza măsurii strămutării.

26 Nu intră în competența materială de soluționare în primă instanță a judecătoriei:

A. cererea principală având ca obiect partajul judiciar al unui imobil cu valoarea impozabilă de 210.000 de lei;

B. cererea reconvențională având ca obiect obligarea reclamantului la plata către pârât a sumei de 300.000 de lei, formulată într-un proces început printr-o cerere principală de evacuare;

C. cererea de intervenție voluntară principală, încuviințată în principiu, având ca obiect obligarea părților inițiale la plata către intervenient a sumei de 100.000 lei, formulată într-un proces început printr-o cerere principală având ca obiect revendicarea de drept comun a unui imobil cu valoarea impozabilă de 210.000 lei.

27 Cererea de recurs:

A. se poate depune, în mod valabil, direct la instanţa de recurs care este obligată, în acest caz, să o restituie, pentru înregistrare, instanţei care a pronunţat hotărârea atacată, spre a fi înaintată împreună cu dosarul instanţei ierarhic superioare, după împlinirea termenului de recurs pentru toate părțile;

B. va fi respinsă, în toate cazurile, când unele dintre motivele de casare nu au fost invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului;

C. va putea fi formulată și înainte de data comunicării deciziei pronunțate în apel, chiar dacă recurentul nu a fost prezent la data pronunţării soluției criticate.

28 În materia capacității procesuale:

A. o asociație fără personalitate juridică, dacă este legal constituită, poate introduce pe rolul instanțelor judecătorești, în calitate de reclamantă, o cerere de chemare în judecată;

B. lipsa capacității procesuale de exercițiu a chematului în garanție obligat prin hotărârea apelată nu poate fi invocată direct în apel;

C. ocrotitorul legal al unui pârât cu capacitate de exercițiu restrânsă nu poate confirma doar o parte dintre actele de procedură îndeplinite de pârât.

29 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

A. dacă dreptul la viață sau integritate fizică nu este respectat în mod intenționat, obligația pozitivă de creare a unui „sistem judiciar eficace" implică în mod necesar începerea procesului penal și nu poate fi satisfăcută chiar dacă victima ar dispune de căi de atac civile, administrative sau disciplinare;

B. valoarea taxelor, estimate în cadrul circumstanțelor deosebite dintr-un anumit caz, inclusiv posibilitatea reclamantului de a le plăti și stadiul procedurii în care a fost impusă restricția, sunt factori materiali în a stabili dacă o persoană are sau nu drept de acces la instanță sau dacă, pe seama taxelor ce trebuie plătite, însăși esența dreptului de acces la instanță nu a fost slăbită;

C. accesul la căile de atac interne numai pentru a-i fi dată posibilitatea reclamantului să fie informat cu privire la inexistența capacității procesuale a autorității pârâte nu ridică nicio problemă în temeiul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

30 Cu referire la rolul judecătorului în aflarea adevărului:

A. judecătorul este în drept să ceară reclamantului să prezinte explicații în scris cu privire la situația de fapt și motivarea în drept invocate prin cererea de chemare în judecată;

B. judecătorul nu poate să pună în dezbaterea părților o împrejurare de drept decât dacă aceasta a fost menționată în cerere sau în întâmpinare;

C. judecătorul nu are dreptul să restabilească calificarea unui contract încheiat între părți din vânzare în donație.

31 În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Comunității Europene (denumită în prezent Curtea de Justiție a Uniunii Europene) a reținut că, atunci când în fața instanțelor naționale se invocă lipsa de validitate a actelor instituțiilor comunitare:

A. acestea au competența de a declara că actele instituțiilor comunitare sunt lipsite de validitate;

B. în anumite condiții în cazul măsurilor provizorii, pot fi impuse excepții de la regula potrivit căreia instanțele naționale nu sunt competente să constate lipsa de validitate a actelor comunitare;

C. deși este prevăzută repartizarea competențelor între Curte și instanțele naționale, atât Curtea, cât și aceste instanțe sunt abilitate să constate lipsa de validitate a actelor instituțiilor comunitare.

32 Reclamantul:

A. va formula, în cel mult 15 zile de la încetarea împiedicării, cererea de repunere în termenul de apel prevăzut de lege pentru încheierea prin care i s-a respins o cerere de asigurare a mărturiei unei persoane;

B. va fi citat în apel la vechiul loc de citare indicat în fața primei instanțe, dacă din dosar rezultă că, după comunicarea sentinței, acesta, figurând în calitate de intimat în apel, și-a schimbat locul unde a fost citat și nu a procedat la încunoștințările prevăzute de lege;

C. este prezumat relativ a fi vătămat procesual în ipoteza în care în cuprinsul citației ce i-a fost comunicată nu este menționată adresa unde va avea loc ascultarea unui martor în condițiile art. 346 alin. (2) C. proc. civ.

33 Înalta Curte de Casație și Justiție, într-o decizie pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, a reținut că:

A. este inadmisibil recursul declarat împotriva încheierii de suspendare a procesului, pronunțată de către o curte de apel, în cazul în care această instanță judecă în ultimă cale de atac;

B. din moment ce art. 483 alin. (1) C. proc. civ. nu face nicio mențiune cu referire la obiectul recursului, încheierile, fie premergătoare, fie cele prin care se finalizează procesul, nu sunt supuse recursului;

C. recursul formulat împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a cauzei este admisibil, indiferent dacă încheierea de suspendare a fost pronunțată de instanță într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este sau nu definitivă.

34 Nu prezintă caracter inadmisibil:

A. cererea adițională având ca obiect constatarea producerii unui accident rutier;

B. cererea reconvențională formulată de către pârât în contradictoriu cu un terț și cu reclamantul, atunci când pretențiile formulate prin cererea reconvențională îl privesc și pe terț;

C. cererea reconvențională formulată de către unul dintre pârâți în contradictoriu cu intervenientul accesoriu în interesul reclamantului.

35 Este admisibil recursul declarat împotriva:

A. încheierii prin care curtea de apel a încuviințat suspendarea propriu-zisă a executării provizorii a hotărârii apelate;

B. hotărârii prin care s-a soluționat un conflict negativ de competență;

C. hotărârii în privința căreia părţile au consimțit expres să o atace direct cu recurs, prin înscris autentic, pentru motive care privesc încălcarea sau aplicarea greşită a unor norme de drept material, chiar dacă această hotărâre este, potrivit legii, susceptibilă numai de apel.

36 Pârâtul:

A. poate pune întrebări direct unui expert judiciar, care este ascultat în ședința de judecată, cu încuviințarea președintelui completului de judecată;

B. care a fost îndepărtat din sală, înainte de închiderea dezbaterilor, va fi chemat în sală pentru a i se pune în vedere actele esențiale efectuate în lipsa sa și pentru a fi întrebat dacă solicită amânarea pronunțării asupra cauzei pentru a i se da posibilitatea să depună la dosar concluzii scrise;

C. spre deosebire de reclamant, nu va mai fi citat pentru termenul de judecată acordat în vederea discutării reluării judecății, după ce aceasta a fost suspendată, în ipoteza în care cererea de redeschidere a procesului a fost formulată de către pârât.

37 Cererea de chemare în judecată se va anula:

A. în temeiul art. 200 alin. (4) C. proc. civ., dacă reclamantul nu își îndeplinește obligația de a depune la dosar încheierea emisă de notarul public cu privire la verificarea evidențelor succesorale prevăzute de Codul civil, în termen de cel mult 10 zile de la primirea în scris a comunicării lipsei sesizate, într-un proces vizând constatarea calității reclamantului de unic moștenitor al tatălui său decedat;

B. dacă reclamantul renunță la judecata acesteia, înainte de comunicarea sa către pârât;

C. în ipoteza în care reclamantul nu și-a îndeplinit obligația de a atașa la dosar dovada achitării taxei judiciare de timbru aferente cererii până la termenul de judecată acordat în acest scop, chiar dacă această obligație nu a fost stabilită în sarcina reclamantului în etapa verificării și regularizării cererii, ci ulterior, în cursul judecății în primă instanță.

38 În materia incompatibilității participanților la procesul civil:

A. în cazul în care la același termen de judecată s-au formulat cereri de recuzare a judecătorilor ce compun un complet de recurs, precum și declarații de abținere, chiar dacă sunt întemeiate pe motive de incompatibilitate diferite, acestea se vor judeca împreună;

B. recuzarea procurorului determină suspendarea judecății, atunci când participarea și punerea concluziilor de către procuror în respectivul proces civil, potrivit legii, sunt obligatorii;

C. este inadmisibilă cererea de recuzare a unui expert judiciar pentru motivul prevăzut de art. 42 alin. (1) pct. 2 C. proc. civ.

39 Indicarea în dispozitivul hotărârii primei instanţe a menţiunii inexacte cu privire la termenul de exercitare a apelului, în sensul că acesta este de 30 de zile de la comunicare, iar nu de 10 zile de la comunicare cum este prevăzut de lege pentru apelarea hotărârii respective:

A. constituie un motiv temeinic justificat pentru repunerea în termen a apelului exercitat de către apelant în a 30-a zi de la comunicare, fiind necesar însă ca apelantul să formuleze cerere de repunere în termen;

B. constituie cauză de repunere în termen din oficiu a apelului, în ipoteza în care acesta a fost exercitat în a 20 a zi de la comunicare;

C. nu determină repunerea în termen, iar instanța va admite excepția tardivității exercitării apelului, invocată de către pârât, dacă apelul a fost exercitat în a 15-a zi de la comunicare.

40 Renunțarea la judecata cererii de chemare în judecată:

A. se face numai de către mandatarul reclamantului, în ipoteza în care acesta a semnat cererea de chemare în judecată;

B. se constată de către o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin hotărâre susceptibilă de a fi atacată cu recurs în fața Completului de 5 judecători;

C. nu afectează cererea reconvențională cu caracter de sine stătător.

41 Doamna O.D. a înregistrat pe rolul Tribunalului o cerere de anulare a Hotărârii nr. 5713 din data de 27 august 2019 dată de Comisia Centrală de Contestaţii din cadrul Casei Naţionale de Pensii Publice prin care a solicitat anularea hotărârii şi, în consecinţă, anularea deciziei nr. 24689 din data de 11 aprilie 2019 emisă de Casa de Pensii a Municipiului B., cu obligarea acesteia din urmă să emită o nouă decizie de acordare a pensiei prin care să fie valorificată corect şi complet perioada studiilor universitare, precum şi adeverinţele de venituri depuse la dosarul de pensionare. În motivarea contestaţiei, s-a arătat că a solicitat casei teritoriale de pensii să-i acorde o pensie pentru limită de vârstă începând cu data de 4 martie 2019, când îndeplinea condiţiile legale referitoare la vârsta standard de pensionare şi la stagiul de cotizare, însă din decizia de pensie emisă şi din buletinul de calcul anexă rezultă că nu i-a fost calculat punctaj pentru anii în care a urmat la seral cursurile Facultăţii de Drept din Bucureşti, perioadă de timp în care, pentru a se putea întreţine, a fost nevoită să se angajeze şi a obţinut venituri pentru munca necalificată desfăşurată. De asemenea, greşit nu a fost valorificată adeverinţa eliberată de fostul său angajator cu veniturile totale brute pe care le-a obţinut în calitate de consilier juridic, în perioada 1982-1985.
Intimata Casa de Pensii a Municipiului B. a formulat întâmpinare prin care a arătat că drepturile de pensie ale contestatoarei au fost corect calculate, criticile acesteia fiind respinse de Comisia Centrală de Contestaţii. A subliniat faptul că în perioada studiilor universitare a fost valorificat stagiul de cotizare efectiv realizat ca salariat, iar adeverinţa de venituri nu poate fi valorificată pentru că nu sunt individualizate elementele componente ale veniturilor brute lunare, nu se cunosc denumirea sporurilor, procentul sau suma acordată şi nici temeiurile în baza cărora s-au acordat sporurile.
În soluționarea litigiului de asigurări sociale, Tribunalul:

A. Respinge contestația, cu motivarea că în sistemul public de pensii se consideră stagiu de cotizare asimilat numai perioada în care asiguratul a urmat cursurile de zi ale învăţământului universitar, iar adeverinţa cu veniturile obţinute anterior datei de 1 aprilie 2001 nu poate fi valorificată pentru că nu sunt îndeplinite condiţiile legale impuse emitentului de a indica denumirea sporurilor, procentul sau suma acordată, respectiv temeiurile în baza cărora s-au acordat acestea;

B. Respinge contestaţia cu motivarea că aspectele de nelegalitate prezentate au fost analizate şi de Comisia Centrală de Contestaţii şi au fost găsite neîntemeiate, nemaiputând fi reluate în procedura desfăşurată în faţa instanţei de judecată;

C. Admite în parte contestaţia, anulează hotărârea nr. 5713 din data de 27 august 2019 dată de Comisia Centrală de Contestaţii şi decizia nr. 24689 din data de 11 aprilie 2019, cu obligarea intimatei Casa de Pensii a Municipiului B. să emită o nouă decizie de pensie în care să valorifice perioada studiilor universitare la seral, ca stagiu de cotizare asimilat, în plus faţă de stagiul de cotizare realizat în aceeaşi perioadă ca asigurat. Valorificarea veniturilor din adeverinţă a fost respinsă pe motiv că emitentul nu a respectat condiţiile de formă impuse de legiuitor pentru o astfel de adeverinţă.

42 La data de 12 martie 2018 a fost înregistrată pe rolul Tribunalului contestaţia formulată de domnul A.S. prin care solicita anularea deciziei de concediere nr. 431 din data de 19 februarie 2018 emisă de fostul său angajator S.C. RAM S.A. Contestatorul a susţinut că a fost în mod nelegal concediat, prin desfiinţarea postului de zidar pe care-l ocupa în cadrul societăţii încă din anul 2005. De asemenea, a mai arătat că a fost preavizat, însă nu cunoaşte motivul pentru care, dintre toate posturile de zidari din societate, a fost desfiinţat postul său şi a avut prioritate la concediere, în ciuda faptului că este unic întreţinător de familie, iar în contractul colectiv de muncă de la nivelul unităţii se prevăd măsuri de protecţie socială, în sensul că măsura disponibilizării să afecteze numai în ultimul rând femeile care au în îngrijire copii, bărbaţii văduvi sau divorţaţi care au în întreţinere copii, precum şi salariaţii care mai au cel mult 3 ani până la pensionare.
Prin întâmpinarea formulată de intimata S.C. RAM S.A. s-a solicitat respingerea contestaţiei ca fiind neîntemeiată. S-a arătat că societatea are ca obiect de activitate lucrări de construcţii civile şi industriale, iar din cele 32 de posturi de lucru existente în organigramă au fost desfiinţate 9 posturi de zidari în luna februarie 2018, fiind concediaţi salariaţii care le ocupau. A subliniat faptul că în privinţa contestatorului a avut loc o concediere întemeiată pe dispoziţiile art. 65 din Codul muncii, din motive de restrângere a activităţii de construcţii în perioada iernii şi finalizarea lucrărilor de pe şantierele deschise în anul anterior, motiv prezentat explicit în art. 1 din decizia de concediere. De asemenea, a arătat că nu era necesar a fi aplicate criteriile din contractul colectiv de muncă pentru stabilirea ordinii de prioritate la concediere.
Judecând conflictul de muncă, Tribunalul:

A. Admite contestaţia şi anulează decizia de concediere pe motiv că nu a fost respectată procedura de concediere colectivă, aplicabilă în cauză faţă de numărul de salariaţi concediaţi de societatea intimată în luna februarie 2018;

B. Respinge contestaţia împotriva deciziei de concediere ca neîntemeiată, iar în considerentele hotărârii arată că a avut loc o concediere individuală pentru care angajatorul avea obligaţia să emită o decizie scrisă în care să arate motivele care determină concedierea şi durata preavizului, iar aceste condiţii au fost îndeplinite de intimată;

C. Respinge contestaţia împotriva deciziei de concediere ca neîntemeiată arătând că nu se poate verifica împrejurarea afirmată ca motiv de nulitate câtă vreme salariatul contestator nu a dovedit că este unic întreţinător de familie, or sub acest aspect îi revenea sarcina probei, conform regulilor generale de drept procesual.

43 Instanța a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii.
Identificați soluția Curții Constituționale:

A. a admis excepția de neconstituționalitate şi a constatat că acestea sunt constituționale în măsura în care sintagma "condiții de vârstă standard" nu exclude posibilitatea femeii de a solicita continuarea executării contractului individual de muncă, în condiții identice cu bărbatul, respectiv până la împlinirea vârstei de 65 de ani;

B. a respins excepția de neconstituționalitate, constatând că dispozițiile art. 56 alin. (1) lit.c) teza întâi din Legea nr.53/2003 - Codul muncii sunt constituționale în raport de criticile formulate. Posibilitatea pe care o are femeia de a-și exercita dreptul la muncă și după pensionare, prin încheierea unui nou contract individual de muncă, reprezintă o garanție suficientă a acestui drept fundamental. Mai mult, Curtea constată că, într-o atare situație, nu operează o restrângere a exercițiului dreptului la muncă întemeiată exclusiv pe criteriul de sex;

C. a admis excepția invocată cu motivarea că dispozitiile art. 56 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea nr.53/2003 - Codul muncii sunt neconstituţionale în raport de prevederile art. 1 alin. (3) din Constitutie, dar nu şi în raport de art. 4 alin. (2) referitor la egalitatea între cetățeni, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 41 alin.(1) referitor la dreptul la muncă și art. 148 alin. (2) și (4) referitor la integrarea în Uniunea Europeană.

44 Prin contestaţia formulată de domnul D.G., adresată Tribunalului la data de 1 martie 2019, s-a solicitat anularea deciziei nr. 2 din data de 29 ianuarie 2019 emisă de intimata S.N. Y S.A. prin care i-a fost aplicată sancţiunea desfacerii disciplinare a contractului individual de muncă, reintegrarea sa pe postul de gestionar depozit deţinut anterior concedierii disciplinare şi obligarea intimatei să-i plătească drepturile salariale cuvenite de la data concedierii. A arătat că în mod greşit angajatorul a reţinut în sarcina lui abaterea disciplinară constând în absenţe nemotivate de la serviciu în perioada 10-18 decembrie 2018, câtă vreme în dimineaţa zilei de 10 decembrie a telefonat şefului său ierarhic superior, anunţând că nu se simte prea bine şi are nevoie de 7 zile din concediul său de odihnă pe anul în curs. A mai susţinut că la cercetarea disciplinară prealabilă care a avut loc la data de 14 ianuarie 2019 a prezentat comisiei motivele pentru care nu s-a prezentat la serviciu, explicând în plus că nu mai avea când să efectueze concediul de odihnă, fiind anunţată public intenţia Guvernului de a acorda zile libere între Crăciun şi Anul Nou, cu recuperarea lor în ianuarie 2019. Aceste motive ale absenţelor sale nu au fost luate în considerare de către intimată care i-a aplicat cea mai gravă sancţiune disciplinară. Solicită instanţei de judecată ca, în măsura în care reţine abaterea disciplinară, să reindividualizeze sancţiunea disciplinară.
Prin întâmpinarea formulată în cauză, intimata a invocat excepţia tardivităţii formulării contestaţiei faţă de împrejurarea că salariatul contestator a primit decizia de sancţionare disciplinară la data de 30 ianuarie 2019, sub semnătură, iar termenul legal de contestare se împlinea la data de 28 februarie (ultima zi din luna februarie 2019). Pe fondul cauzei, a solicitat a fi respinsă contestaţia domnului D.G. întrucât abaterea disciplinară săvârşită este gravă, salariaţilor nefiindu-le recunoscut dreptul de a stabili singuri perioada concediului de odihnă, fără a avea acordul angajatorului, aceste motive de înlăturare a apărărilor salariatului fiind rezumate în cuprinsul deciziei. Or, contestatorul nu a adresat nicio cerere de concediu de odihnă superiorului său şi nu a primit acordul de a lipsi pe acest temei în perioada 10-18 decembrie 2018. Consideră că gravitatea faptei săvârşite de salariat este corespunzător reflectată în sancţiunea aplicată, fiind necesar a se ţine seama de faptul că nu este prima absenţă nemotivată a salariatului din anul 2018, abateri pentru care i-au fost aplicate anterior 2 sancţiuni disciplinare prin decizii necontestate, şi de faptul că a lipsit de la serviciu în perioada în care era programată efectuarea inventarului anual, iar în conformitate cu atribuţiile sale de serviciu trebuia să fie prezent la această operaţiune amplă din cadrul societăţii naţionale despre programarea căreia fusese anunţat în scris. În plus, conform programării anuale, contestatorul trebuia să efectueze concediul de odihnă începând cu data de 24 decembrie 2018.
Contestatorul, prin răspunsul la întâmpinare, a solicitat respingerea excepţiei de tardivitate invocată de intimată. A precizat că decizia contestată i-a fost comunicată de un salariat din Departamentul de Resurse Umane al societăţii naţionale la sfârşitul zilei de muncă din data de 30 ianuarie, într-o zi de miercuri, iar avocatul său a înregistrat contestaţia în termenul legal, la registratura instanţei, vineri, în data de 1 martie 2019.
Tribunalul a pronunţat o hotărâre prin care:

A. A respins contestaţia ca fiind formulată cu nerespectarea termenului legal;

B. A respins excepţia, a admis contestaţia, a anulat decizia nr. 2 din data de 29 ianuarie 2019 emisă de intimata S.N. Y S.A., l-a reintegrat pe salariat în muncă şi a obligat intimată să plătească o despăgubire salarială. Soluţia a fost motivată pe faptul că angajatorul este obligat să acorde concediul de odihnă salariaţilor săi, atunci când solicită aceştia, în cursul anului, indiferent dacă în aceeaşi perioadă de timp se efectua sau nu inventarul anual din depozitul pe care-l avea în gestiune;

C. A respins atât excepţia invocată de intimată, cât şi contestaţia formulată de domnul D.G. împotriva deciziei nr. 2 din data de 29 ianuarie 2019 emisă de intimata S.N. Y S.A. Soluţia pe fond a fost motivată pe faptul că salariatul nu poate justifica absenţa de la locul de muncă cu un concediu de odihnă care nu a fost solicitat în scris şi care nu a fost aprobat anterior de angajator. Sancţiunea aplicată nu se impune a fi înlocuită câtă vreme salariatul nu este la prima abatere disciplinară, iar absenţa intempestivă de la locul de muncă a produs o gravă perturbare a activităţilor obligatorii de sfârşit de an din societate.

45 Tribunalul a fost sesizat cu acțiunea formulată de reclamantă prin care a solicitat obligarea pârâtului salariat să plătească suma de 2.500 euro, reprezentând despăgubiri conform actului adițional la contractul individual de muncă. Arată că pârâtul a demisionat şi a părăsit locul de muncă fără a respecta termenul de preaviz legal de 20 de zile lucrătoare, prevăzut de art. 81 alin. (4) din Codul muncii şi de contractul individual de muncă; nerespectând acest preaviz, pârâtul intră sub incidența prevederilor pct. I din actul adițional la contractul de muncă (care constituie legea părților), fiind obligat să plătească reclamantei angajatoare o sumă de 2.500 euro, cu titlul de despăgubiri, pentru prejudiciul cauzat (beneficiu nerealizat).
Tribunalul a pus în discuție inadmisibilitatea clauzei penale stabilite prin actul adițional la contractul de muncă, prin raportare la art. 38 coroborat cu art. 254 din Codul muncii, și, în consecință, nulitatea acestei clauze, conform dispozițiilor art. 57 din același cod.
În raport cu jurisprudența Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, instanţa:

A. va admite acţiunea în parte.Clauza penală este, în principiu, admisibilă în contractul individual de muncă, eficacitatea sa fiind limitată la nivelul efectiv al prejudiciului suferit de angajator; astfel, în cazul în care prejudiciul suferit de angajator ar fi inferior nivelului clauzei penale, aceasta va fi eficientă numai până la concurența nivelului real al prejudiciului; bineînțeles, în cazul în care, dimpotrivă, valoarea prejudiciului ar fi superioară cuantumului clauzei penale, atunci clauza penală va avea natura unei clauze de atenuare a răspunderii, favorabilă angajatului;

B. va respinge acţiunea, considerând că este interzisă stipularea clauzei penale.
Constituind un drept legal al angajatului, acesta nu poate renunța la el, conform art. 38 din Codul muncii. Clauza penală stipulată în contractul individual de muncă sau într-un act adițional la acesta are o asemenea semnificație, de renunțare implicită la dreptul salariatului de a-i fi angajată răspunderea patrimonială numai în justiție, pe baza unei evaluări judiciare a pagubei, fiind interzisă conform art. 10 din Codul muncii și, în consecință, lovită de nulitate, în temeiul art. 57 din același cod, sancțiune juridică care poate fi constatată pe cale de acțiune sau pe cale de excepție;

C. va admite acţiunea. Clauza penală ar putea fi admisibilă și în cazul contractelor de muncă, revenind instanței rolul de a aprecia caracterul excesiv al cuantumului despăgubirii prevăzute anticipat ca prejudiciu.

46 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată, în data de 13.06.2019, pe rolul Judecătoriei sectorului 5 București, reclamantul A, cu domiciliul în sectorul 5 București, a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul B, cu domiciliul în sectorul 6 București, grănițuirea terenurilor părților.
În motivarea cererii, reclamantul a arătat că terenurile, proprietatea părților, sunt învecinate și, nefiind delimitate prin semne exterioare, se impune grănițuirea lor.
Pârâtul a formulat în termen legal întâmpinare la cererea de chemare în judecată, prin intermediul căreia a invocat excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei sectorului 5 București, cu motivarea că terenurile ambelor părți se află atât în circumscripția sectorului 5 București, cât și în cea a sectorului 6 București; în acest context, se impune ca cererea să fie soluționată de Judecătoria sectorului 6 București, aceasta fiind și instanța în raza teritorială a căreia se găsește domiciliul său.
Susținerile părților cu privire la situația de fapt au fost dovedite în dosar.

A. Judecătoria sectorului 5 București va respinge excepția de necompetență teritorială a acestei instanțe ca neîntemeiată, constatând că, potrivit legii, se instituie o competență teritorială alternativă, reclamantul având alegerea între mai multe instanțe deopotrivă competente;

B. Judecătoria sectorului 5 București va admite excepția de necompetență teritorială a acestei instanțe, declinând competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei sectorului 6 București, reținând ca fiind întemeiate argumentele pârâtului în motivarea excepției;

C. Judecătoria sectorului 5 București va admite excepția de necompetență teritorială a acestei instanțe, declinând competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei sectorului 6 București, reținând că acțiunea cu care a fost învestită are caracter personal, astfel încât, potrivit regulii generale în materie de competență teritorială, este competentă instanța de la domiciliul pârâtului.

47 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că:

A. incidența efectelor deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 [prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că sintagma "precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv" cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă este neconstituțională] și în cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești, la momentul publicării acesteia, este în acord cu prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, doar dacă părțile au invocat excepția de neconstituționalitate a acestei sintagme până la publicarea în Monitorul Oficial al României a deciziei de admitere a excepției de neconstituționalitate;

B. singura situație în care nu sunt aplicabile efectele unei decizii de admitere a Curții Constituționale, fiind vorba de un raport juridic epuizat - facta praeterita, este aceea a cauzelor care nu se află pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării deciziei de admitere a Curții, cauzele fiind soluționate până la acest moment, și în care nu a fost dispusă sesizarea Curții Constituționale cu o excepție având ca obiect o dispoziție dintr-o lege sau ordonanță constatată neconstituțională;

C. aplicarea pentru viitor a deciziilor sale de admitere a unei excepții de neconstituționalitate vizează doar situațiile juridice pendinte (cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării în Monitorul Oficial al României a deciziei de admitere a excepției de neconstituționalitate a unor dispoziții legale, în care dispozițiile legale respective sunt aplicabile, dacă excepția s-a invocat până la publicarea deciziei de admitere).

48 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată, în data de 08.01.2019, pe rolul Judecătoriei sectorului 2 București, reclamanta Asociația de Proprietari Bl. A a solicitat obligarea pârâtului B la plata sumei de 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli de întreținere aferente perioadei 01.02.2016 - 01.12.2016. În motivarea cererii, reclamanta a arătat că pârâtul, în calitate de proprietar al apartamentului din condominiu, nu și-a îndeplinit obligația legală de plată a cotei de contribuție ce îi revenea la cheltuielile asociației de proprietari.
Judecătoria sectorului 2 București a pronunțat sentința civilă nr. 245/08.03.2019, prin care a admis cererea și a obligat pârâtul la plata către reclamantă a sumei solicitate, hotărârea rămânând definitivă prin neapelare.
Prin cererea de chemare în judecată înregistrată, în data de 08.05.2019, pe rolul Tribunalului București, reclamanta Asociația de Proprietari Bl. A a solicitat obligarea pârâtului B la plata sumei de 8.000 lei, cu titlu de cheltuieli de întreținere aferente perioadei 01.02.2016 - 01.12.2018.
Pârâtul a formulat întâmpinare în termen legal, prin care a invocat exclusiv excepția autorității de lucru judecat decurgând din sentința civilă nr. 245/08.03.2019, cu privire la soluția pronunțată asupra cheltuielilor de întreținere aferente perioadei 01.02.2016 - 01.12.2016, acestea fiind aceleași ca cele solicitate și acordate în procesul anterior, aspect dovedit în cauză.
Tribunalul București a omis să se pronunțe asupra excepției autorității de lucru judecat, invocată de către pârât, și, prin sentința civilă nr. 253/17.09.2019, a admis cererea, obligând pârâtul la plata către reclamantă a sumei solicitate, hotărârea rămânând definitivă prin neapelare.
Împotriva sentinței civile nr. 253/17.09.2019, pronunțată de Tribunalul București, pârâtul a formulat cerere de revizuire, întemeiată în drept pe art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.

A. Tribunalul București, competent potrivit legii să soluționeze cererea de revizuire, o va respinge pentru considerentul că hotărârile nu sunt potrivnice, pronunțând o sentință susceptibilă de recurs în termen de 30 de zile de la comunicare;

B. Înalta Curte de Casație și Justiție, competentă potrivit legii să soluționeze cererea de revizuire, o va admite și va anula în parte sentința civilă nr. 253/17.09.2019 în ceea ce privește soluția de obligare a pârâtului la plata către reclamantă a sumei de 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli de întreținere aferente perioadei 01.02.2016 - 01.12.2016; Înalta Curte de Casație se va pronunța asupra cererii de revizuire prin hotărâre susceptibilă de recurs de competența Completului de 5 judecători;

C. Tribunalul București, competent potrivit legii să soluționeze cererea de revizuire, o va respinge pentru considerentul că pentru a fi incident motivul de revizuire invocat era necesar ca excepția autorității de lucru judecat să nu se fi invocat în cel de-al doilea proces; or, excepția autorității de lucru judecat fiind invocată, se opune însăși autoritatea de lucru judecat a sentinței civile nr. 253/17.09.2019 în privința acestei excepții.

49 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată, în data de 13.03.2019, pe rolul Judecătoriei sectorului 2 București, reclamantul A a solicitat obligarea pârâtului B să evacueze imobilul situat în sectorul 2 București.
Prin sentința civilă nr. 154/15.05.2019, pronunțată de Judecătoria sectorului 2 București, a fost admisă cererea și a fost obligat pârâtul să evacueze imobilul în litigiu.
Împotriva acestei hotărâri judecătorești pârâtul a declarat apel ce a fost înregistrat, în data de 17.07.2019, pe rolul Tribunalului București.
La primul termen de judecată, apelantul-pârât a depus la dosar cerere de chemare în garanție a numitului C, prin care a solicitat obligarea acestuia la restituirea sumei de 20.000 lei, cu titlu de chirii achitate de apelantul-pârât numitului C în perioada 13.03.2019 - 15.05.2019. Cererea de chemare în garanție a fost legal timbrată.
Tribunalul București a înmânat intimatului-reclamant, prezent la termen, un exemplar al cererii de chemare în garanție și a dispus amânarea judecării cauzei în vederea comunicării cererii de chemare în garanție către numitul C, însoțită de copiile principalelor acte de procedură efectuate și ale înscrisurilor din dosar.
La al doilea termen de judecată, s-au prezentat ambele părți, precum și chematul în garanție. Aceștia și-au exprimat acordul expres în sensul judecării cererii de chemare în garanție în prezentul dosar. În etapa admisibilității în principiu a cererii:

A. Tribunalul București va admite în principiu cererea de chemare în garanție, pronunțând o încheiere nesusceptibilă de recurs;

B. Tribunalul București va respinge, ca inadmisibilă, cererea de chemare în garanție, pronunțând o încheiere nesusceptibilă de recurs;

C. Tribunalul București va respinge, ca inadmisibilă, cererea de chemare în garanție, pronunțând o încheiere susceptibilă de recurs de competența Curții de Apel București.

50 În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că:

A. cererea de ordonanță președințială, deși nu are caracterul unei cereri incidentale, implică drept condiție de admisibilitate, existența unui proces în curs de judecată asupra fondului;

B. chiar dacă procesul asupra fondului a fost strămutat de la o instanță la alta, nu se poate susține cu temei că, pe cale de consecință, și cererea de ordonanță președințială, promovată ulterior pe calea unui nou proces, trebuie să fie soluționată de aceeași instanță la care procesul asupra fondului a fost strămutat;

C. strămutarea reprezintă o formă de prorogare judecătorească de competență teritorială, care nu operează numai cu privire la cauza a cărei strămutare a fost cerută, ci și cu privire la cererea având același obiect, promovată pe calea procedurii ordonanței președințiale.